

ELŐSZÓ

Egy szürke, téli hajnalon lehullott az első hó Mumin-völgy lankáira. Puhán, csendesen pilinckázott, mígnem néhány órán belül mindent elborított a fehér takaró.

Muminbocs a lépcsőn álldogálva figyelte, miként bújjik hósubába a táj.

– Ma téli álomba vackolódunk – gondolta. (A muminok ugyanis átalusszák a telet – nagyon bölcsen, hiszen ki szereti a sötétet meg a fagyot?)

Muminbocs becsukta az ajtót, és bebandukolt Muminmamához:

– Esik a hó – jelentette.

– Igen, tudom, kicsim – válaszolt anya. – Már meg is vettem az ágyakat, és előkészítettem a legmelegebb takarókat. Te Motyó mellé leszel bekvártélyozva, fent, a nyugatra néző padlásszobában.

– Jaj, Motyó annyira horkol! – sopánkodott Muminbocs. – Nem alhatnék inkább Vándorral?

– Ahogy akarod. Akkor viszont Motyónak a keleti tetőszobában ágyazok meg.

Így aztán a Mumin család és minden barátjuk, sőt az összes ismerősük gondosan és körültekintően felkészült a hosszú téli álomra.

Muminmama megterítette a verandán és a csészécskéket megtöltötte borókabefőttel. (Tudjátok, fontos, hogy teli hassal térjen nyugovóra az, aki három hónapot át akar aludni.) Mikor aztán befejezték a falatozást (igazság szerint nem volt farkasétvágyuk), mindenki körülményes búcsúzkodásba kezdett, mígnem Muminmama kiadta az utasítást:

– Irány fogat mosni!

Végül Muminpapa körbejárta a kulipintyót, belakoltta az ajtókat és ablakokat, végül szűnyoghálóval letakarta a szélkakast, hogy meg ne rongálódjon.

A társaság bepackolódtott nyughelyére, fülük hegyéig húzták a takarót, és kellemes dolgokra gondoltak elalvás előtt.

Muminbocs azonban felsóhajtott:

– Mennyi időt elpazarolunk az alvással!

– Ugyan már! – tiltakozott Vándor. – Hiszen álomdunk közben! S mire felébredünk, tavasz lesz...

– Bizony – motyogta félálomban Muminbocs.

Odakint tovább hulldogált a hó. Ellepte a lépcsőt, vastagon borította be a tetőt és az ablaktáblákat. A muminok otthona puha hólabdává változott. Az órák egymás után álltak meg, s hagytak fel a ketyegéssel. Beköszöntött a tél.

ELSŐ FEJEZET

melyben Muminbocs, Vándor és Motyó egy bűvös cilindert találnak, feltűnik a színen öt felhőpamacs, valamint Böngész bácsi új foglalatosságát talál magának.

Egy tavaszi hajnalon, úgy négy óra tájban szállt el az első kakukk Mumin-völgy fölött. A kéken virító Mumin-lak tetejére telepedett, hogy ott nyolcszor elkakukkolja magát. Igaz, kicsit rekedtesre sikeredett a rikkantás, de ez előfordul a hosszú tél után.

Majd jól végezve dolgát, továbbrepült keletnek.

Muminbocs felébredt ugyan, de még hosszasan heverészett a plafont bámulva, s jóformán még kábult volt. Száz nap, száz éjjel aludt egyhuzamban, az álmok ott kergetőztek körülötte, csábítólag incselkedve vele. Már épp visszacpackolódtott volna, mikor észrevett egy apróságot, amitől tüstént elszállt szeméről az álom. Vándor ágya üres volt!

Muminbocs felült.

Bizony, Vándor kalapja is eltűnt.

– Áhá! Szóval így állunk – bölintott a mumin.

Az ablak nyitva volt. Muminbocs odabotorkált és kikukkantott.

– Vagy úgy. A kötélhágcsót használta – azzal ő is átmászott a párkányon, és tömzsi lábaival óvatosan véve a fokokat, leereszkedett. A sáros földön jól ki-
vehetően sorjázta Vándor lábnyomai. Jobbra-balra táncoltak, alig lehetett követni őket. Máskor hosszan szökdécseltek, hogy aztán egymást keresztezzék.

– Hú, de jókedve volt – állapította meg magában Muminbocs. – Ott pedig bukfencet hányt, nem vítés!

Muminbocs a levegőbe szimatolt és fülelt. Valahol messze Vándor a világ legderűsebb dallamát játszotta a szájharmonikáján.

– Minden manócnak masni van a farkán – dúdolta Muminbocs, és futásnak eredt a hang irányában.

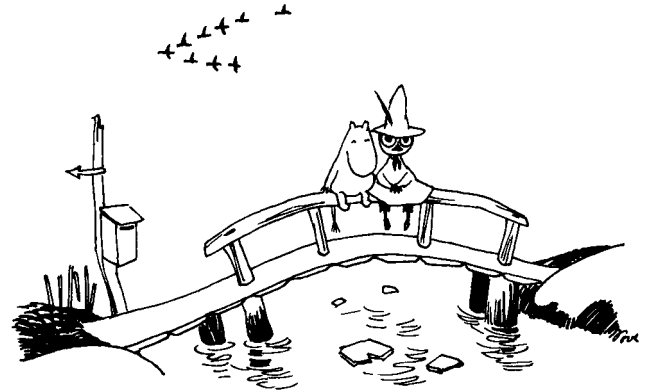
A folyóparton találkozott Vándorral, aki a híd korlátján lóbálta a lábát, sipkáját pedig mélyen a szemébe húzta.

– Hahó! – huppant Muminbocs a barátja mellé.

– Halihó! – felelte Vándor, azzal tovább fújta nótáját.

A napkorong lassan az erdő fái fölé kapaszkodott, és épp a szemükbe vakított. Hunyorogva néztek bele, miközben tappancsaikat lógázták a ragyogóan kavargó víz fölött. Gondtalanak és könnyűnek érezték a szívüket.

Hányszor hajóztak már ezen a folyón új kalandok és új barátok felé, akikkel aztán együtt tértek vissza a völgybe! Muminmama és Muminpapa minden új ismerőssel egyaránt barátságosan bántak: beállítottak egy új ágyat, pótszéket toltak az ebédlőasztal mellé. Így aztán a Mumin-lak zsbivásárhoz lett

hasonlóvá, ahol mindenki azt csinálhatott, ami csak jólesett neki, és nyoma sem volt búbánatnak. Másrészt izgalmakban, sőt, borzalmakban lehetett nemegyszer részük, ami szintén messze űzte az unalom felhőit.

Mikor Vándor a nóta utolsó strófájához ért, zsebébe süllyesztette szájharmonikáját és megkérdezte:

– Motyó felébredt?

– Aligha – felelte Muminbocs –, hiszen mindig egy héttel tovább húzza a lóbórt, mint bárki más!

– Ébresszük fel! – indítványozta Vándor, és leugrott a korlátról. – Ma valami különleges kaland vár ránk! Mi más történhetne velünk egy ilyen pompás napon?

A keleti tetőablak alatt Muminbocs leadta a titkos jelet: három rövid fütty és egy hosszú (ezt úgy kellett érteni: Gyere! Sürgős!).

Motyó ugyan abbahagyta a hortyogást, de egyéb nem történt.

– Még egyszer! – szolt Vándor, és ismét füttyentettek, de ezúttal hangosabban.

Ekkor kicsapódott az ablak:

– Alszom! – rikoltotta le ingerülten Motyó.

– Ne morogj, inkább gyere le! – felelt Vándor. – Ma különleges kaland vár ránk.

Motyó rendbe hozta álomtól zilált füleit, és lemászott a kötélhágcsón. (Tudnotok kell, hogy minden ablakból kötélhágcsó vezetett a kertbe, olyan esetekre, ha nincs idő lépcsőt mászni.)

Valóban pompás nap ígérkezett.

A határ csak úgy nyüzsgött az álomittas manónépségtől, akik átszundították a telet, s most vidáman sűrögtek-forogtak. Szellőztették cókókjaikat, a bajszukat pedergették, kunyhóikat díszítették – azaz teljes erőbedobással készülődtek az új tavaszra.

Innen-onnan civakodás hallatszott. (Az első tavaszi napon gyakran adódik torzsalkodás, mert bizony sokan mororvák, mikor ki kell kelniük a puha vackukból.)

Az erdőtündérek a fák ágain üdögélve fésülték hosszú hajukat, míg a törzsek északi oldalán megmaradt hóbuckákban egérekölykök és manócsemek ástak alagutakat.

– Boldog tavaszt! – köszönt rájuk egy középkorú sikló uraság. – Hogy telt a tél?

– Köszönjük, remekül – felelte Muminbocs. – Hát a bácsi jól aludt?

– Pompásan! Add át üdvözetem a szüleidnek!

Még számos ehhez hasonló udvarias csevegésben volt részük útjuk során. Ám minél magasabba

kapaszkodtak a hegyoldalon, annál ritkábban botlottak ismerősökbe. Végül egy teremtett lelket sem láttak, csak egy egéryanókat, aki a tavaszi nagytakarítással buzgólkodott.

A hegyormok nyirkosak voltak.

– Hú, de kellemetlen – jegyezte meg Muminbocs, miközben szorgosan szedte tappancsait az olvadó hóban.

– Anya szerint a latyak nem tesz jót a muminbocsoknak – és szavai nyomatékosításául prüszkölt egyet.

– Figyelj csak! Van egy ötletem! – mondta Vándor. – Mit szólnátok, ha felmásznánk a hegytetőig,

és odatennénk egy követ emlékeztetőül, hogy mi voltunk ott először?

– Éljen! – ujjongott Motyó, azzal nekilódult, hogy mindenkit megelőzve érjen a csúcsra.

Fönt a hegytetőn szabadon táncolta őket körül a tavaszi szél, s amerre a szem ellátott, ragyogón kékellett az ég. Nyugatra volt a tenger, keleten pedig a Holt-hegység bércei meredeztek. A távolban ott kanyargott a folyó: északon indult a tavaszi erdőtakarót átszelve, s a füstöt bodorító Mumin-lak felé tekeregve. (Muminmama minden bizonnyal most készíti a tízórai kávéját.)

Ámde Motyó ebből mit sem látott: a hegycsúcson ugyanis ott hevert egy szénfekete cylinder!

– Valaki már járt itt előttünk! – csattant fel.

Muminbocs felkapta a cilindert, és alaposan megsezemlélte:

– Szép darab – állapította meg. – Talán épp illik a fejedre, Vándor.

– Nem, dehogy! – tiltakozott amaz. (Igazság szerint semmi pénzért meg nem vált volna viharvert zöld sipkájától.) – Túlságosan is új.

– Talán apának tetszene – töpregett Muminbocs.

– Vigyük magunkkal! – javasolta Motyó. – De most már induljunk vissza. Kávézni szeretnék! Ti is?

– Micsoda kérdés ez?! Még szép! – vágták rá egyből a többiek.

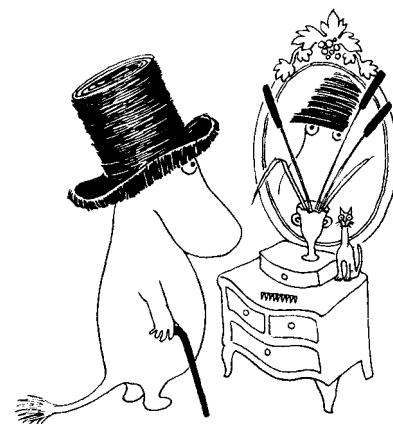
Így történt, hogy barátaink ráleltek a bűvös cilyderre, és mit sem sejtve hazavitték a Völgybe, hogy ott számtalan kalamajkát keverjenek vele.

Mire Motyó, Vándor és Muminbocs betoppantak a verandára, a többiek már végeztek a kávéval, és ki-ki dolgára eredt. Csupán Muminpapa üldögélt ott újságot böngészve.

– Ahá! Szóval ti is felébredtetek! – nézett föl a lapokból. – Kevés érdekesség történik manapság a nagyvilágban: a folyó kilépett medréből, megsemmisítve egy hangyabolyt. Mindenki megmenekült. Az első kakukk ma négy órakor szállt el a Völgy felett keletnek tartva.

– Apa, nézd csak, mit találtunk! – vágott közbe büszkén Muminbocs. – Egy pazar kis fekete cilindert. Neked!

Muminpapa tüzetesen szemügyre vette a kalapot, majd a kobakjára biggyesztette a nappali szoba tükre elé. A cylinder kicsit nagy volt, becsúszott a szeméig, hogy alig látott ki alóla, de mindent összevetve lenyűgöző látványt nyújtott.

– Anya! – kiáltott Muminbocs. – Gyere, nézd meg apát!

Anya benyitott a konyhaajtón át, s a meglepetéstől földbe gyökerezett a küszöbön.

– Jól áll? – kérdezte Muminpapa.

– Nos – kereste Muminmama a szavakat –, hogy is mondjam: roppant férfias. Csak mintha egy lehetne nyit nagy lenne rád.

– Így jobb? – vetette hátra fejét apa a cilinderrel.

– Hát... – hímezett-hámozott anya –, az az igazság, hogy szerintem sokkal férfiasabban nézel ki cilinder nélkül, szívem.

Muminpapa méricskélte magát egy darabig a tükrökben, míg végül nagyot sóhajtva a fiókos szekrényre helyezte a fejfedőt.

– Igazad van – jelentette ki. – Egyeseknek nincs szükségük arra, hogy felcifrazzák magukat.

– A becsület a férfi igazi dísze – bölcselkedett anya. – Vegyetek még a tojásból, gyerekek, egész télen befőttön rágódtatok! – azzal kisietett a konyhába.

– Most mihez kezdünk vele? Olyan jó kis kalap – tépelődött Motyó.

– Papírkosárnak használjuk – felelte Muminpapa, és visszavonult az emeletre, hogy tovább pepecseljen az emlékirataival. (Vaskos kötet, mely Muminpapa viharos ifjúságáról fog szólni.)

Vándor a fiókos szekrény és a konyhaajtó közé állította a cilindert.

– Tessék, egy újabb tárgy a lakásban – grimaszolt. Vándor ugyanis minden birtoklási vágytól mentes volt. Egyetlen dolog nőtt a szívéhez, a harmoniká-

ja. Még a ruháit sem cserélgette: ugyanazt a kopott holmit viselte születése óta. (Senki sem érti, hogyan lehetséges!)

– Ha készen vagytok a reggelivel, utánanézhethetnék a Mók testvéreknek – javasolta Muminbocs. Mielőtt elindultak volna, gyorsan behajította a tojáshéjakat az új szemétkosárba, ugyanis rendes bocs volt.

A nappaliban ismét csend honolt. A fiókos szekrény és a konyhaajtó közt állt a bűvös cilinder, benne a tojáshéjakkal. És ekkor valami lélegzetelállító dolog történt! A tojáshéjak megkezdték átváltozásukat.

A helyzet úgy áll ugyanis, hogy bármit is teszünk egy bűvös cilinderbe, ha elég sokáig marad ott, egy idő után át fog változni. Nem tudni, mivé, de valami egészen mássá. Nagy szerencse, hogy Muminpapára nem illett a kalap, mert ha kicsit hosszabb ideig hordja, ki tudja, mi lett volna belőle! Így csak kínzó fejfájása támadt (de az is elmúlt délutánra).

Ám a tojáshéjak a cilinder mélyén lassan átalakultak: fehér színük megmaradt, de nőttön-nőttek, s egyre puhábbak, bolyhosabbak lettek. Pillanatokon belül kitornyosodott a kalap karimájából öt göndör bárányszerű felhő. Kisuhantak a verandára, alászálltak a lépcsőn, és nem sokkal a talaj felett lassú lebegésbe fogtak.

– Csak nincs tűz? – nyugtalankodott Mók. A gyerekek izgatottan siettek az udvarra.

A felhők mozdulatlanságba dermedve libegtek előttük, mintha várnának valamire.

Cókmók óvatosan kinyújtotta a mancsát, és megérintette a legközelebbi felhőpamacsot.

– Olyan, mint a vattacukor! – álmélkodott. A többiek is odamerészkedtek, hogy megtapogassák.

– Akár egy kispárna! – állapította meg Motyó.

Vándor meglökte az egyik felhőcskét, ám az alighogy megbillent, már vissza is nyerte egyensúlyát.

– Kié lehet ez? És hogy került a verandára? – motyogott Motyó.

– Ennél furcsábbat életemben nem láttam! – csóválta fejét Muminbocs. – Szóljunk anyának!

– Ne, inkább mi járjunk utána a dolognak! – kérte Cókók, azzal földre tepert egy felhőpamacsot.

– Juj, de puha! – ujjongott, s egy szempillantás múlva már fel is pattant a felhő hátára, hogy sikongó kacarászás közepette előre-hátra hintázzon rajta.

– Én is, én is! – lelkesedett Motyó, és felkapaszkodott egy felhőre. – Gyí! – nyargalta meg a pamacsot, mely legnagyobb meglepetésére engedelmeskedett a vezényszónak, s a levegőbe emelkedve pompás kis kört írt le.

– Te jóságos ég, ez mozog! – sápítózott Motyó. Erre aztán mindnyájan meglövegoltak egy-egy felhőt, és kiadták a parancsot: – Gyí!

A felhőcskék úgy ugráltak velük ide-oda, mintha nagy, szófogadó tapsifülesek lennének.

Mók jött rá arra, hogyan lehet őket kormányozni: ha egyik lábukkal gyöngéden megszorították, a felhő megfordult. Ha mindkettővel, teljes sebességre kapcsolt. Ha magasabbra akartak emelkedni, elég volt csak hátra hintázniuk, s ha visszabillentek, a felhő sem szállt tovább.

Elképesztően jó móka volt!

Felmerészkedtek egészen a fák koronájáig, sőt a Mumin-lak tetejéig.

Muminbocs odasiklott apa ablakához, és bekiáltott rajta:

– Kukurikú! – nem volt túlságosan vicces, de annyira magánkívül volt örömeben, hogy jobb nem jutott eszébe.

Muminpapa leeresztette emlékiratíró tollát, és az ablakhoz csörtetett.

– A farkbojtomra! – hápogott. – A bojtomra! – mást képtelen volt kinyögni.

– Jó kis fejezetet kanyaríthatsz ebből a könyvedbe! – viháncolt Muminbocs, azzal a konyhaablakhoz kormányozta a felhőcskét, hogy beköszönjön anyának.

Muminmama ki sem látszott a munkából: épp vagdalt húst készített.

– Mit találtál ki már megint, kisfiam? – kérdezte. – Csak arra vigyázz, le ne potyogj! – szólt ki.

Közben Vándor és Mók újabb játékot eszeltek ki: teljes erőből egymásnak rontottak, hogy végül a találkozás pillanatában fékezve, csak puhán koccanjanak. Aki először kirepül a nyeregből, az veszít.

– Na ide süssetek! – rikkantott Vándor, és keményen belevágta sarkait a pamacsba. – Előre!

Mók azonban ügyesen kitért előle, és fondorlatos módon alulról támadott.

Vándor felhője felborult, gazdája pedig belebucskázott a virágágyásba, úgy, hogy a sipkája egészen az orráig csúszott.

– Harmadik forduló! – süvöltötte Motyó, aki döntőbíróként trónolt a többiek felett. – Kettő – egy! Kész! Rajt!

– Nincs kedved egy kis sétarepüléshez? – fordult Muminbocs Cókmókhoz.

– Szívesen! – mondta Cókmók, és felhőjét Muminbocs mellé kormányozta. – Merre megyünk?

– Megkereshetnénk Böngész bácsit! Biztos tátva marad a szája! – javasolta Muminbocs.

Leírtak egy kört a kert felett, ám Böngész bácsi nem volt a jól ismert helyeken.

– Nem szokott messzire menni. Legutóbb még a bélyeggyűjteményét rendezgette – jegyezte meg Cókmók.

– De hiszen az fél éve volt – emlékeztette Muminbocs.

– Jaj, tényleg – eszmélt rá Cókmók. – El is felejtetem, hogy téli álmodtunk.

– Jut eszembe: szépeket álmodtál? – érdeklődött Muminbocs.

Cókmók felreppent egy lombkorona fölé, és kicsit eltöprengett, mielőtt válaszolt volna.

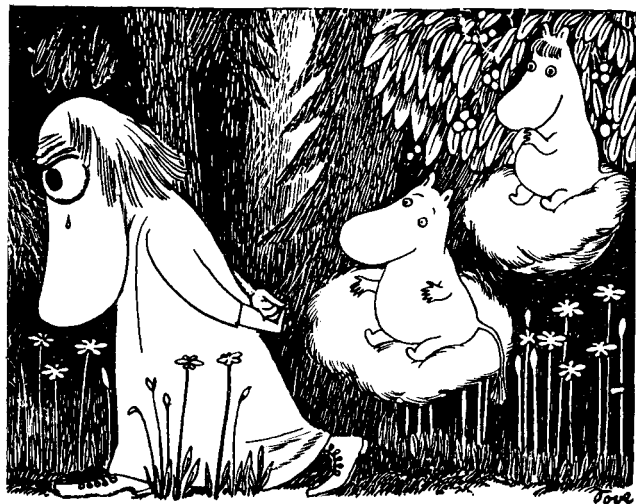
– Nem! Szörnyű álmodtunk! Egy csúf, ijesztő férfi vicsorgott rám. Fekete cilindere volt!

– Különös! – vágta rá Muminbocs. – Én is pontosan ezt álmodtam! Fehér kesztyűben volt?

– Bizony – bólintott Cókmók.

Ezen egy darabig elmerengtek az erdő felett lebegve.

Egyszer csak észrevették az öreg böngészt, amint a földet kémlelve, kezét a hátán összekulcsolva

bandukol. Muminbocs és Cókók siklórepülésben ereszkedtek mellé, s két oldalról közrefogták.

– Jó reggelt! – harsogták.

– Hú, de megijedtem! – rezzent össze Böngész bácsi. – Tudhatnátok, hogy tilos rám ijeszteni, mert még szívrohamot kapok!

– Elnézést kérünk! De tessék csak megnézni, min lovagolunk! – kérlelte Cókók.

– Különös! – felelte a böngész. – De tőletek ezt már megszokhattam! Egyebet sem teszteltek, mint rendhagyó dolgokat. Amúgy pedig gondterhelt vagyok.

– Miért? – kérdezte részvétellel Cókók. – Ezen a szép napon!

A böngész megrázta a fejét: – Eh! Ti nem értetek meg engem!

– Azért megpróbálhatjuk – mondta Muminbocs. – Megint elkallódtak a bélyegritkaságok?

– Ellenkezőleg – felelte csüggedten Böngész bácsi.
– Mind megvan. Az összes. A bélyeggyűjteményem teljes. Egy darab sem hiányzik.

– Hát akkor? – nógatta bátorítólag Cókmók.

– Sejtettem: nem értitek meg.

Muminbocs és Cókmók aggodalmasan pillantott egymásra. A böngész iránti tapintatból lehuppantak felhőikről, és gyalogosan baktattak mellette.

A böngész csak botorkált előre, ők meg várták, hátha megered a nyelve. Így is történt:

– Hiábavalóság, haszontalanság! – robbant ki Böngész bácsi. Kisvártatva így folytatta: – Mit sem ér az egész! A bélyeggyűjteményemet akár vécépapírnak is elhasználhatnám!

– Na de Böngész bácsi! – sikkantott Cókmók. – Ne tessék ilyen csúnyán beszélni! Ez a legértékesebb gyűjtemény a földkerekségen!

– Így igaz – bizonytalanodott el a böngész. – Teljes a leltár! Nem hiányzik belőle egyetlen bélyeg, egyetlen hibás nyomat sem. Egy sem! Akkor most mihez kezdjek?

– Azt hiszem, kapisgálok! – szólalt meg Muminbocs. – Ha már megszerezted mindent, többé nem lehetsz gyűjtő, csak tulajdonos, ami viszont cseppet sem érdekes.

– Hát nem! – ráncolta elismerően homlokát a böngész.

– Kedves Böngész bácsi! – cirógatta meg óvatosan a kislány. – Volna egy ötletem: mi lenne, ha valami újat, valami egészen mást kezdene el gyűjteni?

– Van benne spiritusz – hűmmögött a böngész, de még mindig gondoktól redőzött volt a homloka, mint aki nem mer még örülni.

– Esetleg lepkéket! – javasolta Muminbocs.

– Lehetetlen – felelt lemondóan a böngész –, apai ágon egy unokatestvérem már gyűjti őket. Ki nem állhatom!

– Sztárfotókat? – jutott Cókmók eszébe, de a válasz csak egy megvető fújtatás volt.

– Ékszereket? – folytatta a kislány. – Azokból so-sincs elég!

– Ugyan! – legyintett a böngész.

– Mást nem tudok ajánlani!

– Kitalálunk valamit – nyugtatta meg őket Muminbocs. – Anya majd segít. Ohó, tetszett látni idén a Pézsmapatkányt?

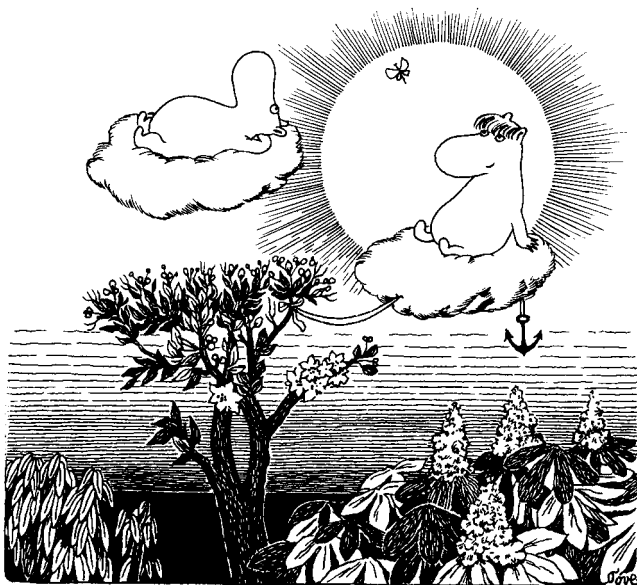
– Még alszik – felelt komoran a böngész. – Azt mondta, felesleges túl korán felkelni, és neki volt igaza – azzal folytatta magányos barangolását az erdőben.

Muminbocs és Cókmók pedig felröppentek a fák fölé, hogy lágyan ringatózzanak a napsütésben. Azon morfondíroztak, mit is gyűjthetne a böngész.

– Kagylókat – találgatott Cókmók.

– Vagy nadrággombokat – tette hozzá Muminbocs a magáét.

A melegtől elálmosodtak és képtelenek voltak gondolkozni. A felhőiken elheveredve merengtek a tavaszi égbe, melyet pacsirták szeltek át. Hirtelen megpillantották az év első pillangóját.

Mindenki tudja, hogy ha az első pillangó sárga színű, akkor szép nyarunk lesz. Ám ha fehér, akkor csupán csendes hónapok várnak ránk. (A fekete és barna pillangókról jobb nem is beszélni, mert csak bajt hoznak.)

Csak hogy ez a lepke aranyszínű volt.

– Ez meg mit jelenthet? – ámult el Muminbocs. – Soha életemben nem láttam aranyszínű pillangót!

– Az arany még a sárgánál is sokkal jobb! Majd meglátod! – mondta Cókmók.

Mikor a két bocs hazatért ebédelni, a böngész a lépcsőn várta őket: sugárzott az örömtől.

– Nos? – érdeklődött Muminbocs. – Csak nem tettsz kitalálni valamit?

– Növények! – rikkantott Böngész bácsi. – Növénygyűjtő leszek! Mók ötlete volt, s a világ legkápázatosabb gyűjteményét fogom összeállítani! – azzal a böngész bő szoknyája ráncai közül előrántotta első szerzeményét. Földgöröngyök és levelek társágában ott lapult egy sápadt kis hóvirág.

– *Gagea lutea* – mondta büszkén Böngész bácsi. – A gyűjtemény egyes számú példánya. Kiváló darab – azzal becaplatott a házba, és letakarította az asztalt, hogy ráborítsa holmijait.

– Nem húzódnál a sarokba? Szeretném feltálni a levest – mondta Muminmama. – Mindenki itt van? Pézsma úr alszik még?

– Mint a bunda! – vágta rá Motyó.

– Jól éreztétek magatokat? – kérdezte anya, miután mindenkinek telemerte a tányérját.

– Csodásan! – hangzott az egyöntetű válasz.

Mikor Muminbocs másnap reggel felkerekedett, hogy megnyergelje a felhőcskéjét, bizony sehol sem találta. Mindnek lába kelt! Nem sejtette senki sem, hogy az eltűnt felhők bármilyen összefüggésben volnának az öt kis tojánhéjjal, melyek ismét ott lapultak a bűvös cylinder mélyén.

* Böngész bácsi egyik nagynénjétől örökölte a ruháját. Kétlem, hogy az összes böngész bő szoknyában jár, hiszen valljuk be: elég furá viselet.